

grundlaget og vedkommendes paaregnelige Indtægter; i sidstnævnte Henseende ses bort fra en vis Friindtægt og Arbejdsindtægt m. v. Udgiften er beregnet til 30—36 Mill. Kr., hvoraf Stat og Kommuner som Regel hver skal betale Halvdelen. Man ventede ikke i Efteraaret, at Loven skulde træde i Kraft i en nærmere Fremtid.

Spørgsmaalet om en almindelig Lovordning af Invalideforsikring (eller -Forsørgelse) er foreløbigt udskudt.

Tyskland. Den tyske Lov om Invalide- og Aldersforsikring af 1889 kom som den sidste i Rækken af de store tyske Arbejderforsikringslove; i 1911 blev den indlemmet som IV. Bog i den tyske Rigsforsikringsordning, som tillige omfatter Syge- og Ulykkesforsikring. Forsikringen blev stærkt paavirket af Krigs- og Inflationsforholdene, som medførte Tab af de opsparede Reservefond; ved forskellige Love fra de sidste Aar er den tyske Arbejderforsikring endelig blevet reorganiseret.

Invalide-, Alders- og Efterladteforsikringen medfører Forsikringspligt for Arbejderne inkl. huslig Medhjælp. For Funktionærerne findes en særlig Forsikringsordning. Præmierne, der varierer efter Lønklasser fra 25 til 140 Reichspf. ugentligt, betales halvt af Arbejdsgiveren, halvt af Arbejderen. Forsikringen sker i 29 Anstalter, der hver har sit lokale Omraade.

Ydelserne bestaar i Invalide-, Alders-, Enke- og Børnerente samt forebyggende Forsorg. Aldersrente gives fra 65 Aars Alderen; Grænsen for Invaliditet er den samme som her i Landet; Enkerenter gives kun til invalide Enker. Renternes Højde retter sig efter Antal betalte Bidrag samt Lønklasse. Til Invalide-, Alders- og Enkerente gives et Rigestilskud paa 72 Rm. aarligt; hertil kommer med Hensyn til Invalidenter et Grundbeløb af Forsikringens Midler paa 168 Rm. aarligt. Endvidere gives Tillæg i Forhold til betalte Bidrag. — Paa Grund af Ødelæggelsen af den tidligere Mark har man maattet give særlige fra den oprindelige Forsikringsordning afvigende Bestemmelser om Opskrivning af de ældre Renter. Invalide- og Aldersrenterne udgør nu mindst 240 Rm., gennemsnitlig 300 Rm., for Industriarbejdere 360 Rm.

Der var i 1925 i alt $2\frac{1}{4}$ Mill. Rentenydere; Præmieindtægten udgjorde 525 Mill. Mk.

England. Ved Loven af 1908 indførtes en vederlagsfri Alderdomspension fra det 70de Aar. Pensionen udgjorde 10 sh. om Ugen, naar Aarsindtægten ikke oversteg 26 £ 5 sh. Var Indtægten større, skulde der ske omtrent tilsvarende Fradrag i Pensionen. I 1923 fik godt 1 Million Personer, d. v. s. over Halvdelen af Befolkningen over 70 Aar, Alderspension; Udgiften var i 1921—22 26 Mill. £.

Ved en Lov af 7. August 1925 er man gaaet over til Forsikring, samtidig med at Aldersgrænsen er nedsat til 65 Aar, og der er indført Enke- og Børnepension. Forsikringen skal omfatte de samme som Syge- og Invalideforsikringen, d. v. s. alle i en andens Tjeneste beskæftigede Personer over 16 Aar undtagen Funktionærer og lignende med en Løn af mindst 250 £, det bliver ialt 15 Millioner Personer. De ugentlige Bidrag skal udgøre 9 d for Mænd og $4\frac{1}{2}$ d for Kvinder, heraf skal Arbejdsgiverne betale ca. Halvdelen.

Ydelse af Alderspension, som fremdeles i alle Tilfælde skal udgøre 10 sh. om Ugen, skal fremtidigt ikke være betinget af Indtægt, men af Præmiebetaling; der gælder dog Overgangsbestemmelser i denne Henseende, saaledes at den gældende Understøttelse kun efterhaanden i Løbet af en lang Periode gaar over til at blive Forsikring efter de nye Regler.

Da Forslaget til Loven blev fremsat, regnede man med, at Præmierne i 1928—29 vilde udgøre ca. 23 Mill. £, Statens Bidrag ca. 35 Mill. £ og Udgifterne 59 Mill. £; efterhaanden skulde Præmierne komme op paa henvend det dobbelte af Statens Bidrag.

Paa Grundlag af en officiel kanadisk Undersøgelse fra 1926 kan gives følgende Oversigt over Alderdomsforsikrings- og -forsørgelseslove. *Frivillig Forsikring* med Statsstøtte (eventuelt i Forbindelse med andre Systemer for andre Grupper af Per-